

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άνοιξε μάνα άνοιξε
τη θεία αγκαλιά σου
για να θερμάνει τα ορφανά
τα ένδοξα παιδιά σου.

Πλέξε στεφάνια όμορφα
στεφάνια μυρωμένα
πλέξε στεφάνια αμάραντα
στεφάνια τιμημένα.

Και πρόσμενε την Κύπρο μας
μεγάλη μας Μητέρα
γιατί την βλέπω που 'ρχεται
της Λευτεριάς η μέρα.

Ν. Γεωργίου (Δ' Πρακτικού)

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Πλησιάζει με τις δάφνες της
του λυτρωμού σου η ώρα
που θ' απολαύσεις της γλυκειάς
της Λευτεριάς τα δώρα.

Τη βλέπω να 'ναι γελαστή
να 'ναι χαριτωμένη
και από τους θείους ποιητάς
χιλιοτραγουδισμένη.

Βλέπω τη γαλανόλευκη
ψηλά να κυματίζει
και την πανέμορφη σου γη γλυκά
να χαιρετίζει.

Ν. Γεωργίου (Δ' Πρακτικού)

ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ

Βρισκόμουν σε μια στιγμή που η ψυχή μου
ζητούσε να ξεφύγει απ' αυτήν. Ζητούσε να
ξεγλυστρήσει σε κάποιες στιγμές
χαρούμενες. Ήθελα να ξεχασθώ, ήθελα να
ξεχάσω τον πόνο της ψυχής μου. Ένα ελαφρό
αεράκι κινεί την στολισμένη τριανταφυλλιά
στον κήπο, τα φύλλα ανατριχιάζουν και το
ανατρίχιασμα αντανακλά σε μένα. Κινεί την
σκέψη μου, την παρασέρνει το αεράκι, την
φέρει εις άλλα χρόνια, σε χρόνια παλιά, γεμάτα
αναμνήσεις. Και να! Μια γνώριμη φωνή μου
φέρει την χαρά.

Στάθη, αυτή η τριανταφυλλιά είναι για σένα την
πρόσεχα τόσο καιρό. Τώρα όμως πάρτην εσύ,
πρόσεχέ την, γιατί εγώ κουράστηκα, γέρασα
πιά».

Με σεβασμό και με κρυφή χαρά πήρα την
γλάστρα από τα χέρια του παππού μου. Την
φύτεψα στη γη, και με τον άνθισε. Ένα
μπουμπούκι, ένα λουλουδι πρόβαλε μοσχάτο.
Με πόση χαρά το κοίταξα! Ήταν το πρώτο βήμα
προς την επιτυχία των κόπων μου. Θυμούμαι με
τι συγκίνηση δέχτηκε ο παπούλης το ρόδο.
Δάκρυσε, άπλωσε το χέρι του στο κεφάλι, μου
χάιδεψε τα μαλλιά, λες κι ήθελε να μου δώσει

την ευχή του, και με τη σιγανή και σταθερή
φωνή του μου είπε:

«Είδες Στάθη, με την δουλειά και με την
προσοχή θα βγάλεις κι άλλα ρόδα και θα 'ναι
δικά σου».

Αυτά τα λόγια με συγκίνησαν τότε, αν και δεν
πολυκατάλαβα την βαθιά τους έννοια.
Πέρασε από τότε χρόνος κι αγάπησα την
τριανταφυλλιά πολύ. Στο αντίκρουμά της έβλεπα
κι άκουγα τον παπού. Η τριανταφυλλιά μου
γίνηκε παπούς!

Μα να τώρα μόνο η τριανταφυλλιά έμεινε: ο
παπούς έσβυσε πια. Μαρμαρένιο τον έβαλαν
στο αιώνιο κρεβάτι του και τον κατέβασαν
βαθιά για τον παντοτινό του ύπνο...

Κι έφθασα από τα τότε χρόνια στα τωρινά με
δάκρυα στα μάτια. Η τριανταφυλλιά όμως
ανθισμένη. Γιατί άραγε; Μήπως άνθισε για
κείνον;

Ναι αυτό είναι! Αύριο θα κόψω λίγα
τριαντάφυλλα για να τα πάω σε κείνον που δεν
υπάρχει...

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ
(Στ' Γυμνασίου)

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ενας υπηρέτης συγγραφέας! Και όμως. Εις την αρχαία εποχή έζησε ένας τέτοιος, ο Αίσωπος. Αυτός διηγείτο μύθους ιδιικής του εμπνεύσεως, το σπουδαιότερον δε χαρακτηριστικόν των ήταν ότι εις αυτούς και τα ζώα και τα φυτά ομιλούσαν.

Ένας από τους διαδακτικούς αυτούς μύθους είναι και εκείνος που μας λέγει για το λιοντάρι. Μια μέρα, όπως συνήθιζε, αφού έφαγε και ήπιε καλά, πήγε να κοιμηθεί κάτω από τη σκιά ενός δένδρου. Δεν είχε περάσει πολλή ώρα οπότε ήλθε ο ποντικός και ανύποπτος άρχισε να ροκανίζει το δένδρο για να κάνει φωλιά. Έξαφνα όμως άκουσε ένα τρομερό θυμωμένο μούγκρισμα πίσω του, που αντήχησε σ' όλο το δάσος. Τι είχε συμβεί; Η ουρά του ποντικού τυχαίως μπήκε στο ρουθούνι του λιονταριού που κοιμάτο ήσυχο και ξύπνησε θυμωμένο γιατί του χάλασε τον ύπνο του. Φόβος και τρόμος έπιασε τον ποντικό, γιατί κατάλαβε τι τον περίμενε. Πήρε όμως το θάρρος να παρακαλέσει να τον αφήσει και του υπεσχέθη, ότι κάποτε θα του ανταπέδιδε το καλό. Το λιοντάρι ήταν αρκετά χορτασμένο, ήθελε

και να ξανακοιμηθεί και γι' αυτό, αφού γέλασε ειρωνικά, τον άφησε ελεύθερο.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε. Μια μέρα στο δάσος ήλθαν μερικοί κυνηγοί και έστησαν παγίδες για ζώα σε πολλά σημεία κι εκεί ακόμη που συνήθιζε να πηγαίνει το λιοντάρι. Αυτό δεν άργησε φυσικά να παγιδευθεί και σε λίγο ολόκληρο το δάσος σείστηκε από τις δυνατές κραυγές του. Άκουσε βέβαια και ο ποντικός και κατάλαβε την δύσκολο θέση του λιονταριού. Το πλησίασε κι ενώ εκείνο τον κοίταζε με δυσπιστία, ο ποντικός άρχισε σιγά-σιγά να τρώγει τον κόμπο του σχοινιού και σε λίγο το λιοντάρι μπόρεσε να ξεφύγει ελεύθερο από τα δεσμά του. Το μικρό ποντίκι είχε σώσει το μεγάλο βασιλιά!

Ο μύθος αυτός μας διδάσκει να μη περιφρονούμε τους μικροτέρους μας, αλλά να υπολογίζουμε και στη βοήθειά των. Επίσης ότι πρέπει να αγνωρίζουμε το καλό που μας κάνουν, να τηρούμε την υπόσχεσή μας και να το ανταποδίδουμε όταν μας παρουσιαστεί ευκαιρία με προθυμία και χαρά.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΤΟΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΜΟΥ ΣΠΟΥΔΩΝ

Η πρώτη μου μέρα στο σχολείο! Αν και την θυμάμαι σαν όνειρο, ποτέ η θύμησή της δεν θα σβύσει απ' τη μνήμη μου. Αλήθεια πόσα έχει να πει κανείς γι' αυτήν. Η πέννα μου γλυστρά γοργά πάνω στο χαρτί χωρίς να προφταίνει καν τις σκέψεις μου! Πόσα θέλει να γράψει τόσα, όσα λίγα έγραφε αν μου ζητούσαν την πρώτη ακριβώς εκείνη μέρα. Αλλά σε τι θα ωφελούσαν τάχα; Όλα καταλήγουν στο ίδιο συμπέρασμα, έχουν την ίδια ιδέα. Εμπνέονται από τον ίδιο ενθουσιασμό και το συμπέρασμα είναι πως η πρώτη εκείνη μέρα ήταν η πιο διαφορετική των παιδικών μου χρόνων! Ήταν ένας καινούργιος ήλιος που ανέτειλε στους παιδικούς μου ουρανούς, ήταν-όπως νόμιζα κι από τότε- η αφετηρία μιας ριζικής αλλαγής του παιδικού μου κόσμου και μιας νέας

ζωής. Την ημέρα εκείνη οι ώρες μου φάνηκαν στιγμές το μεσημέρι στο σπίτι, η τάξη ο δάσκαλος, τα παιδιά, ο πίνακας, τα θρανία, η αυλή, όλα, μου ανοιγόκλειναν μ' ένα χαμόγελο το στόμα και μιλούσα ακατάπαυστα. Τέλειωσε τ' αγάπησα το σχολείο □ σαν παιχνιδάκι δικό μου, σαν την καλύτερή μου απασχόληση.

Ο χρόνος κύλησε βιαστικός, πιο γρήγορα απ' ότι περίμενα χωρίς όμως ν' αλλάξει ούτε κατά το ελάχιστο την αρχική μου εντύπωση, τις πρώτες μου ιδέες... και ύστερα από χρόνια περνώντας μέσα από διάφορα στάδια, με την ίδια πάντα σταθερότητα υπερνικώντας τα εμπόδια, σταμάτησα στον τελευταίο σταθμό της σχολικής μου ζωής, στην τελευταία τάξη των σχολικών μου μαθημάτων.

Αλλά τι αντίθεση! Ποιά διαφορά! Τι απόσταση ιδεών και σκέψεων! Μπρος μου δεν προβάλλουν σαν πρώτα τα παιδάκια, τα θρανία, η τάξη. Ένας μορφωμένος κόσμος υψώνεται τριγύρω μου, παρακάτω η κοινωνία, πιο πέρα τα καθήκοντα, η εργασία, η ζωή!

Στοιχεία καλά και κακά, ενθαρρυντικά κι απειλητικά καταστρεπτικά κι ευεργετικά όλα μαζί σ' ένα κόσμο απειλούν, ενθαρρύνουν, καταστρέφουν και δημιουργούν τα πάντα. Η χαρά ανακετεύεται τώρα με λύπη είναι αδελφές αχώριστες όπως λέει ο Ρωμαίν Ρολλάν: όποιος δεν γνωρίσει την μια δεν ξέρει και την άλλη, αν δεν αγαπήσεις την μια δεν αγαπάς την άλλη.

Τώρα όπως και τότε διακρίνω μια νέα ζωή, ένα καινούργιο περιβάλλον. Τα πάντα άλλαξαν, χωρίς εξαίρεση ούτε και για τον ίδιο τον εαυτό του. Η ιδέα ότι κι εγώ σε λίγο θα συμπεριλαμβάνομαι στο ρεύμα της κοινωνίας αν δεν με ταραξει, με συγκινεί όπως και τότε με συγκινούσε όταν μετρούσα τα πρώτα μου βήματα στο σχολείο. Η αφετηρία της πρώτης ζωής που αρχίνησε με την πρώτη μου μέρα στο σχολείο, σταματά μέχρι εδώ για να την αντικαταστήσει η αφετηρία μιας καινούργιας ζωής σ' ένα ολότελα διαφορετικό κόσμο.

ΘΩΜΑΪΔΗΣ (Στ' Εμπορικού)

«ΒΙΟΣ ΑΝΕΟΡΤΑΣΤΟΣ ΜΑΚΡΗ ΟΔΟΣ ΑΠΑΝΔΟΧΕΥΤΟΣ»

Συγκεντρώνοντας όλο μου το μνημονικό, ξεφυλλίζοντας στο νου μου τα αμέτρητα σχολικά βιβλία, παρατηρώ σε κάθε εποχή σε κάθε πολιτισμό σε κάθε γένος και τις ατελείωτες εορτές του. Όπως βέβαια διαφορετικές η μια απ' την άλλη. Άλλες μεν έχουν θρησκευτικό σκοπό, άλλες δε πατριωτικό και ούτω καθ' εξής. Ο τρόπος δε του εορτασμού των είναι ο διαυγέστερος καθρέπτης του πολιτισμού της κάθε εποχής.

Οι αρχαίοι Ολυμπιακοί αγώνες, επί παραδείγματι, είναι η πιο ζωντανή εξωτερικευση του ευγενικού και πολιτισμένου πνεύματος των προγόνων μας. Η ευγενική εκείνη άμιλλα δε μπορεί παρά να συγκινήσει και τις πιο τραχιές ρεαλιστικές σύγχρονες ψυχές.

Εν αντιθέσει όμως με το θαύμα αυτό της ανθρώπινης δημιουργίας οι Ρωμαϊκές σελίδες έχουν χαραγμένες στα κεφάλαια των εορτών ό,τι το απαίσιο, το αισχρότερο, το απάνθρωπο. Άλλος βέβαια λαός, άλλος πολιτισμός. Δεν θα επεκταθώ στην περιγραφή των διάφορων εορτασμών. Το έργο αυτό απαιτεί σελίδες πολλές και χρόνο συνάμα. Εκείνο που επιθυμώ να τονίσω είναι η ύπαρξη των εορτών που χρονολογείται περίπου από την ύπαρξη του ανθρώπινου γένους. Αυτή η ζωντανή αλήθεια παρουσιάζει επιτακτικά σε κάθε λογικό άνθρωπο το εξής ερώτημα: «Γιατί άραγε να λαμβάνουν χώρα αυτές οι εορτές;» Εξετάζοντες επιφανειακά και επιπολαιώς το

ζήτημα δίδομεν ως απάντηση ότι κάθε μεγάλο γεγονός για να κρατιέται η μνήμη του αιωνίως πρέπει να αντιπροσωπεύεται και με μια μέρα της καθημερινής μας ζωής.

Ας μου επιτραπεί να δώσω κι εγώ την ταπεινή μου γνώμη επ' αυτού του ζητήματος. Έχω ακράδαντη πεποίθηση ότι οι εορτές εν γένει είναι η εξωτερικευση της υποσυνειδήτου ανάγκης του ανθρώπου να λοξοδρομεί απ' την ατέλειωτη και πνιγερή ρουτίνα της ζωής. Ο άνθρωπος θέλει συγκινήσεις, εμπόδια κι ανωμαλίες για να ζήσει. Θέλει κάτι που να του παρουσιάζει τη ζωή σε διαφορετικά χρώματα. Οι ποικιλόμορφες ονομασίες των ημερών, ευφυέστατη εφεύρεσις, δεν είναι ικανές μόνες τους να σπάσουν τη ρουτίνα.

Το ελατήριο λοιπόν αυτής της ανάγκης σπρώχνει τον άνθρωπο στη δημιουργία ημερών που να διαφέρουν απ' τις άλλες. Και για να διδεται μεγαλύτερα πανηγυρική εμφάνιση σ' αυτές τις μέρες, και για να εορτάζονται ταυτοχρόνως απ' όλους, καθορίζεται εκ των προτέρων η ημέρα των και αφιερώνονται στα άλφα ή βήτα γεγονός. Αυτή είναι κατ' εμέ η πραγματική ανάγκη των εορτών, και επομένως ελατήριο της υπάρξεώς των.

Ι. ΠΑΥΛΙΟΓΛΟΥ (Δ' Γυμνασίου)

ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Κάθε άνθρωπος μόλις τελειώσει το σχολείο αρχίζει πιά να μπαίνει στη ζωή. Μπορεί κανείς να τον παρομοιάσει μ' ένα που βρίσκεται στον απέραντο ωκεανό πάνω σε μια σχεδία και που πρέπει να παλαίψει να ιδρώσει και να δαμάσει καμιά φορά τα στοιχεία της φύσεως, έως ότου μπορέσει κι' αράξει σ' ένα λιμάνι νοιώθοντας έτσι τον εαυτό του ασφαλισμένο.

Έτσι κι ο άνθρωπος μόλις μεγαλώσει, μόλις αρχίσει να νοιώθει τον κόσμο, μόλις καταλάβει πως είναι πια καιρός να εκπληρώσει τις ανθρώπινες υποχρεώσεις του, βρίσκεται στον τεράστιο ωκεανό της ζωής. Στον ωκεανό αυτό που θα συναντήσει ανεμοστρόβιλους, θαλασσοταραχές και κακουχίες, στον ωκεανό αυτό που θα βρεθούν πολλές δίνες προσπαθώντας να τον τραβήξουν με δόλο και να τον εξαφανίσουν, και που σπάνια θα του γελάσει ολόλαμπρος ο ήλιος και θα τον νανουρίσει γαλήνια η θάλασσα. Θα γίνει άλλος Οδυσσέας ώσπου να μπορέσει ύστερα από κόπο μεγάλο να σκαρφαλώσει στους βράχους του νησιού των Φαιάκων, δηλαδή να σκαρφαλώσει στη θέση που δημιούργησε αυτός ύστερα από κόπους και μόχθους. Αλλά να και μια διαφορά που χωρίζει τον Οδυσσέα του Ομήρου από τον Οδυσσέα της ζωής. Μπορούσε ο Οδυσσέας του Ομήρου μ' όλες του τις προσπάθειες, μ' όλο του το θάρρος και την υπομονή, να χανόταν, γιατί είχε να παλαίψει με τη φύση που πολύ δύσκολα δαμάζεται και που δαμάζει τα πάντα. Ενώ ο άλλος όση τρικυμία και αν ανταμώνει στη ζωή, αν θέλει, αν επιμένει, αν μοχθήσει, κατά το 95% θα τη δαμάσει. Πόσα παραδείγματα έχουμε από ανθρώπους που βρέθηκαν σχεδόν από παιδιά απροστάτευτα και μπόρεσαν μια μέρα ν' ανέβουν πολύ ψηλά με την τίμια εργασία τους και την υπόληψη που απόκτησαν στη κοινωνία! Έγιναν στηρίγματα της χήρας μάνας, του αρρώστου πατέρα, της πολυβασανισμένης αδελφής και τίποτε δε μπόρεσε ν' αντισταθεί στη θέλησή τους να νικήσουν όλα τα κακά δαιμόνια, να ανακουφίσουν τον πόνο του γέρου γονιού και να ανέβουν εκεί όπου πραγματικά τους αξίζει να στέκονται μέσα στη κοινωνία.

Ενώ οι άλλοι που πέρνουν τα πράγματα

επιπόλαια, μεθυσμένοι από τον όγκο της περιουσίας που κληρονομούν, βγαίνουν έξω από τα ανθρώπινα όρια, νομίζουν πως ο κόσμος όλος είναι δικός τους, νομίζουν πως όλη τους η ζωή θα περνά ξένοιαστα, αμέριμνα και μέσα σε λίγο διάστημα χάνεται ο τεράστιος όγκος της περιουσίας και μόνο τότε αρχίζουν να νοιώθουν τη πραγματικότητα. Αλλά είναι αργά. Τους λείπει το θάρρος, η υπομονή και το κυριώτερο, η υγεία τους είναι σε ελεεινή κατάσταση. Κανείς όμως δεν τους έφταιξε μόνοι δημιούργησαν, ό,τι έπαθαν. Είναι κυριολεκτικά άξιοι της τύχης τους.

Αλλά όπως όλοι οι κανόνες έχουν και τις εξαιρέσεις τους, έτσι και δω υπάρχουν και εξαιρέσεις ένα 5%.

Βλέπουμε δηλαδή ανθρώπους ν' αγωνίζονται και να μη κατορθώνουν τίποτε, κι άλλους από την κούνια τους να περνούν τη ζωή τους αμέριμνα και να χαίρουν υπολήψεως χωρίς να τους απασχολεί και χωρίς να ασχολούνται σε τίποτε. Αλλά είναι ελάχιστες εξαιρέσεις. Ο άνθρωπος πρέπει να νοιώσει καλά πως η ζωή είναι δύσκολη, πως θα συναντήσει πολλές απογοητεύσεις, αλλά να είναι βέβαιος πως αν εργαστεί τίμια, ευσυνείδητα και με επιμονή, μια μέρα θα χαμογελάσει και γι' αυτόν η ζωή.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ. ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Στ' Γυμνασίου)

Ένας Αμπετειανός Δήμαρχος Μύρινας – Λήμνου

Δήμαρχος Μύρινας Λήμνου, κ. Σκαμάγκης Αθανάσιος - Ευάγγελος, είναι Λημνιός στην καταγωγή -ο πατέρας του από τον Κάσπακα και η μητέρα του από τον Κορνό- γεννήθηκε στο Κάιρο της Αιγύπτου το 1950 είναι απόφοιτος της Αμπετειού Σχολής - Καΐρου του 1968 όπου και ολοκλήρωσε την προπανεπιστημιακή του εκπαίδευση.

Σπούδασε Ιατρική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Εξεπλήρωσε την υπηρεσία υπαίθρου (Αγροτικός ιατρός) στο Νοσοκομείο Λήμνου μετά δε την λήξη συνέχισε να υπηρετεί στην Χειρουργική Κλινική του ίδιου Νοσοκομείου, κάνοντας ένα χρόνο ειδικότητα Χειρουργικής

Στη συνέχεια ειδικεύτηκε στην Πανεπιστημιακή Ορθοπαιδική Κλινική του Νοσοκομείου ΚΑΤ, ενώ παράλληλα εκπόνησε και τη διδακτορική του διατριβή και αναγορεύθηκε διδάκτωρ Πανεπιστημίου Αθηνών με βαθμό «Άριστα» το 1983.

Ως ειδικευόμενος ορθοπαιδικός εργάστηκε επί πενταετία στο Γενικό Κρατικό Νικαίας Πειραιώς, ενώ παράλληλα συμμετείχε σε πρόγραμμα του Ερευνητικού Εργαστηρίου της Ορθοπαιδικής Κλινικής του Πανεπιστημίου

Αθηνών με την υποτροφία «Κώστα Κονιαλίδης».

Ικανοποιώντας την επιθυμία του να εργασθεί στον τόπο καταγωγής του στο νησί της Λήμνου, το 1987 επελέγη και διορίστηκε σαν Διευθυντής Ε.Σ.Υ. της νεοσύστατης Ορθοπαιδικής Κλινικής του Νοσοκομείου Λήμνου, την οποία και οργάνωσε στο επίπεδο που βρίσκεται σήμερα.

Στο επιστημονικό του έργο εκπόνησε εργασίες που παρουσιάστηκαν σε Πανελλήνια και Πανευρωπαϊκά Επιστημονικά Συνέδρια, τα οποία αφορούσαν και τη Λήμνο όπου και έτυχαν πολλών επιστημονικών διακρίσεων.

Απετέλεσε Ιδρυτικό Μέλος του Ιατρικού Συλλόγου Λήμνου το έτος 1996 του οποίου εκλέγεται Πρόεδρος για τέσσερις συνεχόμενες θητείες.

Επίσης είναι Ιδρυτικό Μέλος του Ναυτικού Ομίλου Λήμνου το έτος 1989 και έκτοτε εκλέγεται Πρόεδρος του Δ.Σ. για οκτώ συνεχόμενες θητείες.

Για πρώτη φορά εκδηλώνει το ενδιαφέρον του για συμμετοχή στη Τοπική Αυτοδιοίκηση και κατέρχεται στις εκλογές του Οκτωβρίου 2006 ως υποψήφιος Δήμαρχος του Δήμου Μύρινας, όπου και εξελέγη.

Αγαπητοί Αμπετειανοί,

Μέσω της ιστοσελίδας μας
www.ambetios.gr

θα μπορείτε να διαφημίζετε τα προϊόντα σας και τις παροχές σας με μοναδικό σκοπό τη μεταξύ μας υποστήριξη. Οι διαφημίσεις θα είναι μικρές σαν card-visit και όποιος θέλει θα κάνει link από το διαφημιστικό του στην ιστοσελίδα του.

Για περισσότερες πληροφορίες:
κα Μπαραμίλλη τηλ: 6973828880
ή στο

e-mail:info@ambetios.gr

**Θερμή παράκληση προς όλα τα μέλη του Συλλόγου μας.
Μην καθυστερείτε τις συνδρομές σας. Μπορείτε να τις καταθέτετε στη:**

**NOVA BANK
υποκατάστημα Αμπελοκήπων
Αρ. Λογ/σμού: 0002385525**

Η επιβίωση του ΚΑΔΜΟΥ είναι στα χέρια σας.

Η αλληλογραφία σας μπορεί μέσω διαδικτύου να είναι εύκολη, άμεση, χωρίς έξοδα και χρονικούς περιορισμούς. Οι διευθύνσεις μας είναι :

**kadmos32@hotmail.com
kadmos32@yahoo.com**

Περιμένουμε τις ιστορίες, τις αναμνήσεις, τις φωτογραφίες από τα Αμπετειανά σας χρόνια.

Τί είναι η τρύπα του όζοντος και πως προκαλείται

Συνέχεια από τη σελ. 29

Στις τελευταίες όμως δεκαετίες διαπιστώθηκε λέπτυνση της στοιβάδας του όζοντος κατά 40% περίπου και αρχικά στην Ανταρκτική και αργότερα σε πυκνοκατοικημένες περιοχές του Β. Ημισφαιρίου αφήνοντας απροστάτευτους τους οργανισμούς στην υπεριώδη ακτινοβολία.

Ως εκτιμώμενες επιπτώσεις από την ελάττωση του όζοντος στην στρατόσφαιρα αναφέρονται η εξασθένιση του ανοσοποιητικού συστήματος του οργανισμού, που μπορεί να οδηγήσει σε έξαρση ασθενειών όπως η φυματίωση, το AIDS και άλλες, ενώ έχει ήδη οδηγήσει στην αύξηση καρκίνων του δέρματος και παθήσεων των ματιών όπως ο καταρράκτης. Είναι πολύ πιθανή η αύξηση της θνησιμότητας όλων των ειδών και του

ανθρώπου, ενώ η απώλεια όζοντος θα προκαλέσει σοβαρές επιδράσεις στα ζώα και στα φυτά, ελάττωση της παραγωγής του πλαγκτόν που συνεπάγεται και την διαταραχή ισορροπίας των υδάτινων οικοσυστημάτων (δραματική μείωση του παραγόμενου ατμοσφαιρικού οξυγόνου, μείωση της παραγωγικότητας, θάνατος πολλών ειδών κλπ.).

Το 1987 το πρωτόκολλο του Μόντρεαλ, μια συνθήκη για την προστασία του στρώματος όζοντος, υπογράφηκε και αργότερα επικυρώθηκε από 36 κράτη, συμπεριλαμβανομένων των Ηνωμένων Πολιτειών. Παρόμοιο με αυτό είναι το πρωτόκολλο του Κιάτο.

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Τι είναι το φαινόμενο του θερμοκηπίου

"Φαινόμενο του θερμοκηπίου ονομάζεται η Φυσική διαδικασία κατά την οποία η ατμόσφαιρα ενός πλανήτη συμβάλλει στην θέρμανση του". Ανακαλύφθηκε για πρώτη φορά από τον Γάλλο μαθηματικό και Φυσικό Ζόζεφ Φουριέ, το 1824 ενώ διερευνήθηκε συστηματικά από τον Ζβάντε Αρένιους το 1896. Τα τελευταία χρόνια, ο όρος συνδέεται με την παγκόσμια θέρμανση ενώ θεωρείται πώς το φαινόμενο έχει ενισχυθεί σημαντικά από ανθρωπογενείς δραστηριότητες.

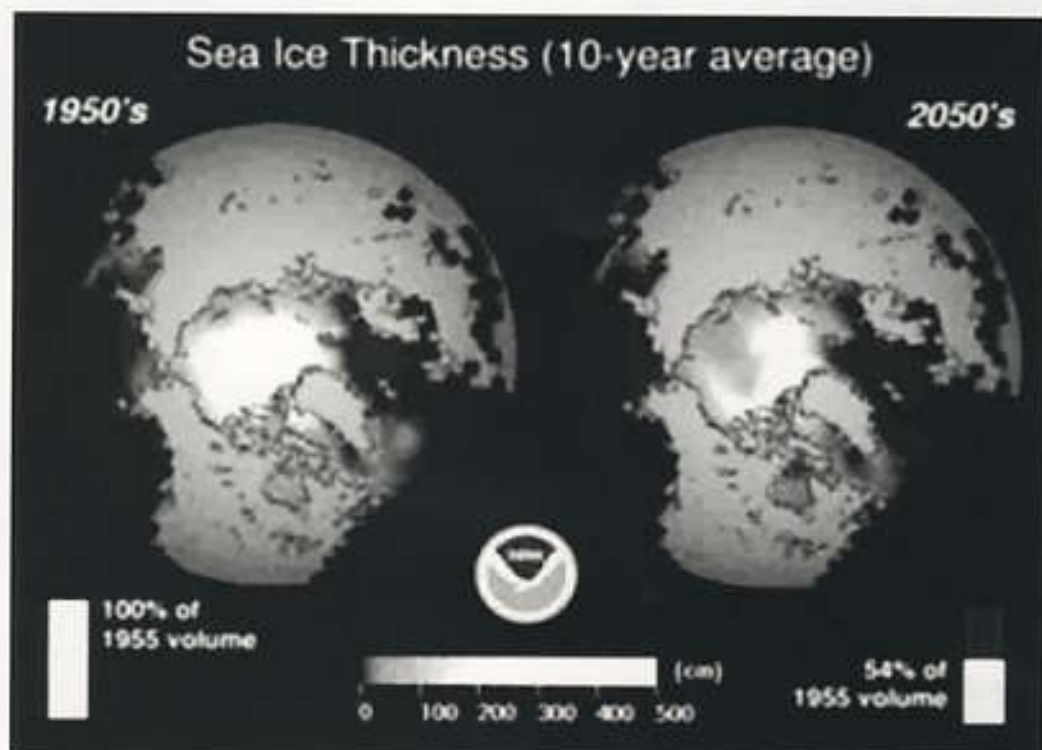
Το φαινόμενο του θερμοκηπίου είναι φυσικό, ωστόσο ενισχύεται από την ανθρώπινη δραστηριότητα, η οποία συμβάλλει στην αύξηση της συγκέντρωσης των αερίων του θερμοκηπίου καθώς και στην έκλυση άλλων ιχνοστοιχείων, όπως οι χλωροφθοράνθρακες (CFC'S). Τα τελευταία χρόνια, καταγράφεται μια αύξηση στην συγκέντρωση αρκετών αερίων του θερμοκηπίου, ενώ ειδικότερα στην περίπτωση αρκετών αερίων του θερμοκηπίου, ενώ ειδικότερα στην περίπτωση του διοξειδίου του άνθρακα, η αύξηση αυτή ήταν 31% την περίοδο 1750-1998. Τα τρία τέταρτα της ανθρωπογενούς παραγωγής διοξειδίου του άνθρακα, οφείλεται σε χρήση ορυκτών καυσίμων, ενώ το υπόλοιπο μέρος προέρχεται από αλλαγές που συντελούνται στο έδαφος, κυρίως μέσω της αποδάσωσης φαινόμενο του θερμοκηπίου.

Μηχανισμός:

Η Γη δέχεται συνολικά ηλιακή ακτινοβολία που αντιστοιχεί σε ροή περίπου 1366 βατ ανά

τετραγωνικό μέτρο, στο διάστημα. Περίπου το 30% της εισερχόμενης ηλιακής ακτινοβολίας αντανακλάται, σε ποσοστό 6% από την ατμόσφαιρα 3% από τα νέφη και 4% από την επιφάνεια της Γης. Το 70% της ηλιακής ακτινοβολίας απορροφάται, κατά 16% από την ατμόσφαιρα (συμπεριλαμβανομένου και του στρατοσφαιρικού στρώματος του όζοντος) κατά 3% από τα νέφη και το μεγαλύτερο ποσοστό (51%) από την επιφάνεια και τους ωκεανούς. Λόγω θερμοκρασίας της, η Γη εκέμει επίσης θερμική ακτινοβολία, η οποία αντιστοιχεί σε μεγάλα μήκη κύματος, σε αντίθεση με την αντίστοιχη ηλιακή ακτινοβολία, που είναι μικρού μήκους κύματος.

Η ατμόσφαιρα της Γης, διαθέτει μεγάλη αδιαφάνεια στην μεγάλο μήκους κύματος, γήινη ακτινοβολία, έχει δηλαδή την ικανότητα να απορροφά το μεγαλύτερο μέρος της, ποσοστό περίπου 71%. Η ίδια η ατμόσφαιρα, επανεκπέμπει θερμική ακτινοβολία μεγάλου μήκους κύματος, μέρος της οποίας απορροφάται από σφαίρα, συμπεριφέρεται με τον τρόπο αυτό, ως μια δεύτερη μάζα με τον Ήλιο πηγή θερμότητας. Αποτέλεσμα του συνολικού φαινομένου είναι η αύξηση της μέσης επιφανειακής θερμοκρασίας, γεγονός που καθιστά τη Γη κατοικήσιμη. Χωρίς το φυσικό φαινόμενο του θερμοκηπίου, η θερμοκρασία της γήινης επιφάνειας θα ήταν σε παγκόσμια και ετήσια βάση περίπου -18° βαθμοί κελσίου.

Ο μηχανισμός του φαινομένου ταυτίζεται συχνά με την λειτουργία ενός πραγματικού θερμοκηπίου, ωστόσο η ταύτιση αυτή αποτελεί υπεραπλούστευση, καθώς τα θερμοκήπια στηρίζονται στην "απομόνωση" της θερμότητας και την εξάλειψη φαινομένων μεταφοράς της.

Αέρια θερμοκηπίου Όλα τα αέρια συστατικά της ατμόσφαιρας που συμβάλλουν στο φαινόμενο του θερμοκηπίου, αναφέρονται συνολικά με τον όρο αέρια του θερμοκηπίου. Απορροφούν την μεγάλο μήκους γήινη ακτινοβολία και επανεκπέμπουν θερμική ακτινοβολία, με αποτέλεσμα να απορροφούν ένα μέρος της, συμβάλλοντας σε ένα βαθμό και στην ψύξη της γήινης επιφάνειας. Περίπου το 86% της κατακρατούμενης από την ατμόσφαιρα γήινης ακτινοβολίας, οφείλεται στην παρουσία υδρατμών (H₂O), διοξειδίου του άνθρακα (CO₂) και νεφών. Οι υδρατμοί αποτελούν το πλέον ενεργό συστατικό, κατά ποσοστό 60% ενώ μικρότερη συνεισφορά έχουν και τα αέρια μεθανίου (CH₄), οξειδίου του αζώτου (N₂O) και όζοντος (O₃) (περίπου 8%).

Το Πρωτόκολλο του Κιότο

Το πρωτόκολλο του Κιότο αποτελεί έναν «οδικό χάρτη», στον οποίο περιλαμβάνονται τα απαραίτητα βήματα για τη μακροπρόθεσμη αντιμετώπιση της αλλαγής του κλίματος που προκαλείται από ανθρώπινες δραστηριότητες. Τα κράτη που έχουν συνυπογράψει δεσμεύονται να ελαττώσουν τις εκπομπές των

αερίων του θερμοκηπίου την πρώτη περίοδο ανάληψης υποχρεώσεων (2008-2012) κατά ένα συγκεκριμένο στόχο σε σχέση με τις εκπομπές του 1990 (ή του 1995 για ορισμένα αέρια).

Αυτό επιχειρείται να γίνει με τον πιο οικονομικά αποδοτικό τρόπο, ώστε να μην επιβαρυνθεί η παγκόσμια οικονομία. Σύμφωνα με τις ρυθμίσεις του πρωτοκόλλου του Κιότο, οι βιομηχανικές χώρες συνολικά υποχρεούνται να μειώσουν τις εκπομπές των αερίων του φαινομένου του θερμοκηπίου κατά 5,2% κατά μέσο όρο σε σχέση με τα επίπεδα του 1990, κατά τη διάρκεια της πρώτης «περιόδου δέσμευσης», η οποία καλύπτει τα έτη 2008 έως 2012. Για τις αναπτυσσόμενες χώρες δεν καθορίζονται στόχοι ως προς τις εκπομπές.

Τα αέρια που πραγματεύεται το Πρωτόκολλο του Κιότο είναι έξι:

διοξείδιο του άνθρακα CO₂ (που αποτελεί το σημαντικότερο αέριο),
μεθάνιο CH₄,
υποξείδιο του αζώτου N₂O,
υδροφθοράνθρακες HFC,
πλήρως φθοριωμένοι υδρογονάνθρακες ή υπερφθοράνθρακες PFC και
εξαφθοριούχο θείο SF₆.

*Β' Αυκείου
Μαριάννα Τσαγλάκη
Μηνάς Έζατ*